

0.

1. Kvido se měl podle Zitiných předpokladů narodit v prvním srpnovém týdnu roku devatenáct set šedesát dva v porodnici v Podolí.

Jeho matka měla v té době za sebou dvanáct divadelních sezón, avšak velkou většinu svých převážně dětských rolí v Jiráskových, Tylových, Kohoutových a Makarenkových hrách považovala za mírně kompromitující hříchy mládí. Studovala ostatně čtvrtý ročník práv a svou účast v komparsu Divadla čsl. armády na Vinohradech brala už jen jako nezávaznou hru (což jí ovšem na druhé straně nebránilo, aby víceméně náhodnou okolnost, že termín porodu spadá do divadelních prázdnin, neprezentovala před úspěšnějšími kolegyněmi coby věc naprosto samozřejmé profesionální kázně). Jakkoli to zní paradoxně, pod slupkou ochotnického zanícení byla Kvidova matka – někdejší hvězda školních představení – ve skutečnosti velmi stydlivá a kromě Zity ji také nesměl nikdo jiný prohlédnout. Paní Zita, primářka podolské porodnice a dlouholetá přítelkyně babičky Líby, která znala Kvidovu matku od dětství, se trpělivě snažila jejímu rozmaru vyhovět a přislíbila jí, že přeorganizuje služby lékařů tak, aby v onen kritický den neasistoval na sále ani jeden muž.

„U Zity v Podolí
žádný porod nebolí,“

veršovala u oběda babička Líba, a dokonce i otec Kvidova otce, dědeček Josef, ač apriorně skeptický vůči všemu komunistickému, zdravotnictví přirozeně nevyjímaje, byl ochoten připustit, že pravděpodobnost rozdrčení Kvidovy hlavičky porodnickými kleštěmi je tentokrát přece jen o něco nižší než jindy.

Jediné, s čím nikdo nepočítal, byl urousaný černý vlčák, který se už dvacátého sedmého června večer objevil v narudlém slunečním světle na vltavském nábřeží právě ve chvíli, kdy Kvidova matka ztěžka vylézala z taxíku, a který ji – po krátkém, neslyšném rozběhu – přirazil k teplé omítce domu na rohu Anenského náměstí. Nelze říci, že by úmysly onoho toulavého psa byly vysloveně nepřátelské – především ji ani jedenkrát nekousl; stačilo však, že celou svou vahou spočíval na jejích útlých ramenou, funě jí do obličeje – jak to ne právě šťastně vyjádřila později sama matka – „žluklý pach dlouho nevyčistěných úst“.

„Aááááá!“ zaječela Kvidova matka, když se částečně vzpamatovala z prvního úleku.

Kvidův otec, který čekal v duchu úmluvy před vchodem Divadla Na Zábradlí, výkřik zaslechl a okamžitě vyrazil. Nebyl si sice jistý, komu ten strachem změněný hlas patřil, ale přesto v něm ihned vzkličilo podivné podezření, které musel vyloučit.

„Aááááááá!“ zaječela Kvidova matka ještě pronikavěji, neboť pes jí nyní svými předními tlapami doslova drtil křehké kliční kosti. Podezření Kvidova otce se bohužel

potvrdilo. Na okamžik ztuhl, ochromen čímsi nepoznaně silným, ale pak se té síle vymanil a vyběhl za tím jemu nejdražším hlasem. Sprintoval po žulové dlažbě náměstí, naplněn hněvivou láskou, neboť se domníval, že jeho ženu napadl další z řady opilců, které se od doby, co hrála servírku Hettie ve Weskerově Kuchyni, nesnažila prostě a obezřetně obejít, nýbrž o čemsi přesvědčit. Vzápětí však spatřil svou ženu, jak s vypětím posledních sil vzdoruje té obrovské černé tíze, a udělal cosi, čím v Kvidových očích navždy přerostl svých sto dvaasedmdesát centimetrů: V běhu uchopil nejbližší popelnici, zdvihl ji do výše a její spodní hranou psa několika údery na místě zabil.

Kvidova matka později potvrdila, že ona popelnice byla plná, což lze, myslím, poměrně spolehlivě vyloučit. Horší však je, že si *vědomou* účast na celé příhodě – a tudíž i právo svědecké výpovědi – nárokuje i sám Kvido:

„Samozřejmě nepopírám, že jsem byl tehdy – tak jako každý jiný plod – s největší pravděpodobností slepý,“ tvrdil později, „ale nějakým způsobem jsem patrně věci vnímat musel, protože jak si mám jinak vysvětlit ono zvláštní dojetí, které se mne dodnes zmocňuje pokaždé, když pozoruji práci popelářů?“

Zřejmě ve snaze překonat Lva Tolstého, jehož paměť údajně sahala až na samý práh dětství, zacházel pak Kvido ještě dále: Svému mladšímu bratrovi se po letech kupříkladu snažil namluvit – s vážností, která v sobě měla cosi mrazivého – že si dokáže přesně vybavit onen „rembrandtovsky potemnělý obraz matčina vajíčka, přilepeného ke sliznici dělohy na způsob vlaštovčího hnízda“.

„Kristepane, Kvido, ty tak kecáš!“ vztekal se Paco.

„Nepočítám-li onen incident se psem, musím říci, že těhotenství je pro každý jen trochu inteligentní plod nepředstavitelná nuda,“ pokračoval nevzrušeně Kvido. „Říkám záměrně pro *inteligentní plod* – a nikoli tedy pro ty holé, ochrnuté jeskynní macaráty, jakým jsi byl mimochodem například ty, a to dokonce ještě i několik dní *po* porodu, kdy jsem bohužel musel pohlédnout do tvého ošklivého fialového obličeje. Snad si ale dokážeš alespoň *představit*, jaká strašlivá nuda je oněch zhruba dvě stě sedmdesát naprosto stejných dní, během nichž je již *probuzené* vědomí odsouzeno pouze nečinně zírat do plodové vody a občas malátně kopnout do břišní stěny, aby ti nahore zbytečně nepanikařili? Dvě stě sedmdesát dlouhých dní, které musí mladý inteligentní člověk humanitního zaměření strávit jako akvabela na soustředění před olympiádou! Dvě stě sedmdesát dní bez jediné slušné knihy, bez jediného psaného slova, neberu-li přirozeně v potaz to nijak originální věnování na Zitině prstýnku! Devět měsíců ve zhasnutém akváriu! Poslední tři měsíce jsem se už jenom modlil, aby matka konečně porušila některé z těch nesmyslných tabu a svezla mne na motorce po neudržované polní cestě nebo mi poslala dva tři pořádné šluky, když už ne rovnou dvě decky bílého vermutu. Bráško, věř mi jedno: Toho psa mi seslalo samo nebe!“

Kvido dal svou netrpělivost poprvé výrazně najevo chvíli poté, co se jeho matka s trochu hysterickým pláčem svezla do otcovy náruče. Mrtvý pes však sám o sobě vyvolával značnou pozornost přicházejících diváků a pouhé pomyšlení na další skandál, tentokrát v podobě předčasného porodu, bylo zcela zjevně nad matčiny síly. Osušila si proto rychle oči a se statečnými, zářivými úsměvy

odpovídala na všechny starostlivé dotazy, že je v naprostém pořádku, skutečně naprostém pořádku.

„Moje matka,“ vyprávěl později Kvido, „nikdy v životě neodešla ze společnosti na toaletu, nešlo-li to udělat zcela nepozorovaně. A upřímně řečeno, značné rozpaky jí odjakživa působilo i docela obyčejné smrkání.“

Těto své intimní ostýchavosti, která v sobě měla cosi půvabně dívčího, vděčila Kvidova matka za vleklé záněty nosních dutin a močového měchýře, za tzv. návykovou zácpu a od dvacátého sedmého června roku devatenáct set šedesát dva tedy i za porod *theatre – in*: První křeče na ni přišly už ve chvíli, když si v šatně odkládala lehké kostkované palety; přesto vydržela vzdorovat Kvidovi – hypnotizována ze strany úpěnlivými pohledy Kvidova otce – až do závěrečné opony, zato však ani o minutu déle. Jakmile si totiž Estragon a Vladimír vyměnili poslední repliky a nastal známý okamžik kratičkého ticha, který obvykle předchází potlesku, unikl Kvidově matce první zmučený výkřik, po němž vzápětí následovala celá série dalších. Kvidův otec se vymrštil ze svého sedadla a přes řadu zkoprnělých diváků se prodral do foyer, odkud se vyřítil kamsi do noci, aby – jak se patrně domníval – klidně a rozvážně zařídil vše potřebné. Po pravici Kvidovy matky se však naštěstí ihned vzpamatovala jakási starší dáma: Pověřila dva své sousedy úkolem zatelefonovat pro sanitku a sama se pokusila vyvést rodičku ze zaplněného a dusného sálu. Kvidova matka se snažila ženy udržet za každou cenu, neboť se ani neodvažovala pomyslet, že by se porod mohl odehrát před tolika muži, a zároveň – jak tvrdila později – jí prý připadalo netaktní narušit beckettovskou atmosféru existenciální beznaděje něčím tak pro-

vokativně optimistickým, jako je porod zdravého dítěte. Navzdory svému odhodlání se však zhroutila své průvodkyni k nohám právě ve chvíli, kdy procházely uličkou podél jeviště – kam ji posléze dva muži vyzdvihli, téměř k nohám Václava Sloupa a Jana Libíčka, kteří se přicházeli děkovat, ale kteří nyní zůstali vyděšeně stát. Diváci, s výjimkou několika desítek žen, které se bez ohledu na své večerní toalety vzrušeně vrhaly na pódium, aby mladé mamince předaly něco svých zkušeností, zůstávali vesměs na svých místech, domnívajíce se pravděpodobně, že scéna slehnutí, k němuž se již každým okamžikem schylovalo, je patrně součástí netradičně pojaté inscenace.

„Vodu. Horkou vodu!“ vykřikoval kdosi iniciativně.
„A čistá prostěradla!“

„Opusťte sál!“ nařizoval jeden ze dvou přítomných lékařů, který se konečně k rodičce prodral.

„Běžte pryč!“ žádal naléhavě, avšak nikdo se nehýbal.

„Aááááá!“ křičela Kvidova matka.

Za pár minut zavřískalo sálem novorozeně mužského pohlaví.

„Už přišel!“ vykřikl Jan Libíček v náhlé inspiraci, která se Kvidovi málem stala osudnou.

„Godot! Godot!“ skandovalo nadšeně publikum, zatímco oba lékaři se skromně děkovali. (Přezdívkou se naštěstí neujala.)

„Jsme zachráněni!“ volal Václav Sloup.

„Jmenuje se Kvido,“ zašeptala Kvidova matka, ale nikdo ji neslyšel. Z nábřeží se ozvala siréna přijíždějící ambulance.